

рили я замръзнала по друма за Силиври. Къде е отивала, за какво се била запътила — никой не знаеше. Най-напредъ я отвели въ старопиталището, ала когато немощното ѝ тѣло не могло да се съвземе отъ студа, пренесли я въ болницата.

Тя лежеше съ склопени очи, извърнала глава къмъ стената. Единъ отъ лѣкаритѣ леко я побутна.

— Ефросина...

Болната помръдна, обърна се. Като видѣ знатната патрицианка, застанала до леглото ѝ, тя се помъчи да прикрие грозотата на разпилѣнитѣ си сиви коси, закри съ рѣще страшната мършавостъ на врата и плещитѣ си. Погледътъ се избистри, слаба багра покри жълтото ѝ сухо лице. Само едритѣ пѣстри очи напомняхъ прецвѣтѣла, голѣма красота.

— Какъвъ подарѣкъ искашъ за Великденъ, драга приятелко? — попита ласкаво Мария и погали рѣцетѣ ѝ.

Ала тя не отговори. Мария повтори въпроса си и проследи взора на жената. Тя гледаше съ широко отворени очи дѣсницата ѝ.

— Отъ къде имашъ този прѣстень? — попита жената и посочи изумруда на прѣста ѝ. Хлѣтналитѣ ѝ гърди се издигаха въ тревожно вълнение, равнодушното ѝ лице се бѣ внезапно оживило.

Лѣкарътъ се наведе надъ нея и пощѣпна:

— Императрица Мария стои предъ тебе, Ефросина. Болната се дръпна назадъ, сякашъ докосната отъ мълния.

— Дъщерята на Иоаница... — пощѣпнаха бѣлитѣ ѝ устни. И тя зпи очи въ лицето на байулата. Сякашъ предъ нея стоеше нежитъ, призрачно видение...

Далеченъ споменъ изплува въ паметъта на Мария.

„Не искамъ да нося прѣстена на хетерата Ефросина...“ бѣ казала Целгуба. А по-рано, още като малко момиче, тя бѣ чувала Иоанъ и Добромиръ да разговарятъ за чудното бѣгство на баща ѝ отъ Константиновградъ.

Тя забрави всичко наоколо си. Съзри задавиха гър-